

РЕШЕНИЕ

№ 153

гр. Свиленград, 31.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и четвърти октомври през две
хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Цвета Ив. Данаилова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20225620200630 по описа за 2022
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № 654771-F648794 от 12.08.2022 година на Началник на Отдел „Оперативни дейности” – Пловдив в Дирекция „Оперативни дейности” в Главна дирекция „Фискален контрол” в Централно управление (ЦУ) на Националната агенция за приходите (НАП), с което на „Фани-Дани-Вестин-Димитър Димитров” ЕООД с ЕИК 205926299, със седалище и адрес на управление: град Свиленград, ул. „Парижка комуна” № 7а, област Хасково, със съдебен адрес: град Свиленград, ул. „Димитър Благоев” № 4 б, област Хасково, чрез адвокат А. Г., представлявано от управителя Димитър Василев Димитров, за нарушение на Наредба № Н-18 от 13.12.2006 година за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин (Наредба № Н-18 от 13.12.2006 година), вр.чл. 118, ал. 4, т. 1 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС), е наложено

административно наказание „Имуществена санкция“.

Дружеството-жалбоподател чрез процесуалния си представител – адвокат А. Г., моли за отмяна на обжалвания акт, тъй като било неправилно и издадено при съществени процесуални нарушения и в противоречие с материалния закон – липсвали обективният и субективният елементи от нарушението, описаната фактическа обстановка била неясна, непълна и невярна и наложеното наказание било несправедливо. Сочи се, че дружеството-жалбоподател не било извършило процесното нарушение. Претендират се разноси по делото. Представен е Списък на разноските.

В съдебната фаза дружеството-жалбоподател, редовно призовано, не изпраща представител. За тях се явява адвокат Г. Г., преупълномощена от адвокат А. Г., която пледира за отмяна на обжалвания акт. В дадения срок адвокат Г. представя Писмени бележки, в които сочи основанията си за отмяна на обжалвания акт –деянието не било съставомерно по посочения състав, тъй като не се установявало да е налице смяна на собствеността на процесния обект, липсвали реквизити съгласно чл. 42, ал. 1 , т. 7 от ЗАНН и нарушението не било доказано откъм място на извършване; алтернативно от Съда се иска да намали размера на санкцията от 3 000 лв. като приложи ал. 1 на чл. 185 от ЗДДС.

В съдебната фаза се ангажира писмено доказателство.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) - Началникът на Отдел „Оперативни дейности“ – Пловдив, редовно призован на посочения съдебен адрес: град Пловдив, ул.„Скопие“ № 106, изпраща представител – Юрисконсулт Станимира Хаджииванова, която пледира за редуциране размера на санкцията от 3 000 лв. на такава в размерите по ал. 1 на чл. 185 от ЗДДС и в Писмена защита сочи че НП за нарушение по чл. 16а, ал. 4 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 година е издадено законосъобразно и че не са допуснати процесуални нарушения при издаването му, както и че не са налице предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН, като моли същото да бъде изменено досежно размера на санкцията, която да бъде в размерите по ал. 1 на чл. 185 от ЗДДС. Претендират се разноси по делото. Представен е Списък на разноските. Направено е възражение за прекомерност на заплатеното от дружеството-жалбоподател адвокатско възнаграждение

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призовани по реда на надзора за законност, не изпращат представител и не вземат становище.

Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 03.04.2022 година около 10.30 часа служители на НАП – свидетелите В. П. Е. и К. Г. Б. извършват проверка въз основа на Резолюция на Отдел „Селекция и координация“, на обект – бензиностанция, находящ се на автомагистрала (АМ) „Марица“, при км 100+101, което е на територията на община Свиленград, област Хасково и стопанисван от дружеството-жалбоподател, в присъствието на управителя на дружеството; при която констатира че от 21.10.2021 година до момента на проверката се извършва продажба на течни горива. От Договор за наем от дата 20.10.2021 година, установяват, че дружеството-жалбоподател стопанисва (ползва) обекта от посочената дата срещу месечен наем от 100 лв., който дължи на ЕТ „Фани – Димитър Димитров“. За извършените действия е съставен Протокол серия АА № 0070300, екземпляр от който е връчен на управителя на дружеството-жалбоподател.

Проверката приключва в 15.30 часа.

Предвид констатираното според тях в смисъл, че при смяна на собствеността на обекта органите на НАП и БИМ извършват и документират с Протокол проверка в 7-дневен срок от датата на регистрация на ЕСФП в НАП - 21.10.2021 година (съгласно Справка за регистрирани промени на данни за фискално устройство), което не е сторено в конкретния случай, а се извършва продажба на горива, в кръга на службата си, В. П. Е. – Старши инспектор по приходите при ЦУ на НАП, съставя против дружеството-жалбоподател Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия АН и с № F648794 от 14.04.2022 година. Това процесуално действие извършва и с участието на свидетеля К. Г. Б. и в присъствието на законния представител на дружеството-нарушител – Димитър Василев Димитров. В изготвения АУАН актосъставителят излага подробно описание на фактическото според него нарушение, свързано с факта, че след смяна на дружеството, което стопанисва обекта органите на НАП и БИМ не са

извършили проверка, поради което не е следвало да се извършва продажба на течни горива, както и на обстоятелствата по извършването му. А досежно квалификацията, деянието правно квалифицира с разпоредбите на чл. 16а, ал. 4 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 година, вр.чл. 118 от ЗДДС, които вписва за нарушени. АУАН е редовно предявен и връчен на законния представител на дружеството-нарушител – управителя Димитър Василев Димитров, който в графата, касаеща възражения не вписва такива против констатациите в Акта.

Срещу Акта в законоустановения 7-дневен срок не постъпва Възражение.

Сезиран надлежно с така съставения АУАН, след получаване на образуваната с него преписка, Началникът на Отдел „Оперативни дейности” – Пловдив, издава процесното НП № 654771-F648794 от 12.08.2022 година. В издадения санкционен акт, АНО възприема изцяло фактическите констатации, изложени в АУАН, както и правната квалификация на нарушението, дадена от контролния орган, като я допълва – чл. 16а, ал. 4 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 година, вр.чл. 118, ал. 4, т. 1 от ЗДДС, като сочи, че нарушението не е довело до неотразяване на приходи и налага на дружеството-жалбоподател административно наказание „Имуществена санкция” в размер на 500 лв. съгласно екземпляра от НП, приложен към преписката и в размер на 3 000 лв. съгласно екземпляра от НП, приложен към Жалбата. НП е редовно връчено на законния представител на дружеството-жалбоподател – управителя Димитър Василев Димитров, на 30.08.2022 година, видно от Разписката (, приложена в Административнонаказателната преписка (АНП)), инкорпорирана в самия документ и надлежно оформена – датирана и подписана с посочване на имената и качеството на лицето, получило документа; но съгласно екземплярът на НП, приложен към Жалбата от Разписката става ясно, че е връчено друго НП, т.е. с друг номер. Т.е. стр. 3 и стр. 4 от екземплярите на НП, приложени към Жалбата (връчен на юридическото лице) и към преписката не са идентични.

Съгласно чл. 193, ал. 2 от ЗДДС, АУАН по този закон се съставят от органите по приходите, а НП се издават от Изпълнителния директор на НАП или от оправомощени от него длъжностни лица. Материалната компетентност на актосъставителя да съставя АУАН за нарушения по ЗДДС е установена предвид факта, че В. П. Е. заема (към датата на съставяне на АУАН) длъжността „Старши инспектор по приходите в ЦУ на НАП”. Видно

от приетата като доказателство по делото Заповед № ЗЦУ – 1149 от 25.08.2020 година на Изпълнителния директор на НАП, Началниците на Отдели „Оперативни дейности” в Дирекция „Оперативни дейности” в Главна дирекция „Фискален контрол” в ЦУ на НАП, имат право съобразно териториалната си компетентност да издават НП за нарушения, регламентирани в чл. 185 от ЗДДС. Служебно известно е и персоналното заемане на тази длъжност от издателя на процесното НП.

Налична са по делото Справки от Търговския регистър относно актуалното състояние на дружеството-жалбоподател и на ЕТ „Фани – Димитър Димитров”.

Изискани са справки от Агенцията по вписванията относно вписвания, отбелязвания и заличавания на дружеството-жалбоподател и на посочения ЕТ, включително на физическото лице – собственик на ЕТ, от които става ясно, че няма извършени разпоредителни сделки през месец октомври 2021 година, както и въобще за 2021 година.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградски районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст видно от датата ѝ на депозиране в Регистратурата на Районен съд - Свиленград, от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – процесуален представител с Пълномощно, приложено по делото, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски Районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

На основание чл. 79 б от ЗАНН Съдът констатира, че Имуществената санкция по НП № 654771-F648794 от 12.08.2022 година не е платена – видно от Писмо с вх.рег.№ 9131 от 05.10.2022 година, поради което производството

не подлежи на прекратяване поради влизане в сила на НП, в резултат на плащането на санкцията.

Актът и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1, б. „а” от ЗАНН, вр.чл. 193, ал. 2 от ЗДДС и чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 193, ал. 2 от ЗДДС. Актовете, с които се установяват нарушенията по цитирания закон, се съставят от органите по приходите. В процесния казус е установено, а и не е спорно между страните, че към 14.04.2021 година актосъставителят В. П. Е. е заемал длъжността „Старши инспектор по приходите в ЦУ на НАП”. Предвид изложеното актосъставителят В. Е. безспорно се явява орган по приходите, който има правомощията по чл. 193, ал. 2 от ЗДДС, т.е. да съставя Актове, с които се установяват нарушения по посочения закон. Посочените разпоредби пряко делегират правомощия на актосъставителя, поради което същият не се нуждае от допълнително оправомощаване от когото и да било. В тази насока е и изявлението на свидетеля Е., направено в открито съдебно заседание, проведено на 24.10.2022 година. Лицето, подписало НП – Мария Йосифова Радулска, е заемала към момента на издаването му длъжността „Началник на Отдел „Оперативни дейности” – Пловдив в Дирекция „Оперативни дейности” в Главна дирекция „Фискален контрол” в ЦУ на НАП”, чиято материална компетентност да издава НП за нарушения по чл. 185 от ЗДДС се доказва от приетата по делото № ЗЦУ-1149 от 25.08.2020 година на Изпълнителния директор на НАП, т.е. тя се явява носител на санкционна власт, делегирана ѝ в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 193, ал. 2 от ЗДДС – Изпълнителния директор на НАП по надлежния ред с административен акт - Заповед и деянието е извършено в зоната на отговорност на Отдел „Оперативни дейности” – Пловдив. Персоналното заемане на длъжността от Мария Йосифова Радулска е служебно известно на Съда (както вече бе посочено).

Съдът не намира, че не е изяснено мястото на нарушението, защото то така е посочено във всички документи: АМ „Марица”, при км 100+101, включително и в такива, изхождащи от управителя на дружеството-жалбоподател. Ето защо Съдът не кредитира това наведено в Писмените бележки на адвокат Г. възражение. Отделно от това Съдът е съгласен с изложеното от свидетелите – служители на АНО, че те проверяват обект – бензиностанция, стопанисвана от „Фани-Дани-Вестин-Димитър Димитров”

ЕООД, находяща се на АМ „Марица“. Но дори и да е налице някаква неяснота относно мястото на нарушението и по-точно конкретния километър, Съдът би приел, че мястото е индивидуализирано точно и ясно с посочването на АМ „Марица“, на територията на община Свиленград, област Хасково и с факта, че по делото не се установи дружеството-жалбоподател да стопанисва друга бензиностанция на тази АМ.

Преценена по същество, Жалбата е основателна, за което Съдът излага следващите правни съображения, идентични до някъде с тези, наведени от адвокат Г. в Писмените ѝ бележки:

1. Липсва съставомерно деяние по посочения състав, тъй като не се установи да е налице твърдяната смяна на собствеността на процесния обект. За да е налице съставомерност на деянието по посочения състав на чл. 16а, ал. 4 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 година, вр.чл. 118, ал. 4, т. 1 от ЗДДС е необходимо да има смяна в собствеността на обекта, в каквато посока липсват събрани доказателства – напротив установи се, че с Договор за наем от 20.10.2021 година обектът е отдаден под наем на дружеството-жалбоподател срещу месечен наем в размер на 100 лв. От Справките на Агенцията по вписванията става ясно, че проверяваният обект през 2021 година въобще не е бил обект на разпоредителна сделка, в резултат на която има промяна по отношение на собствеността му.

Правото на собственост е вид притезателно субективно гражданско право. То е призната и гарантирана от закона възможност на едно лице да има непосредствена власт (господство, поведение) по отношение задоволяване на интересите си и да иска от всички други лица да се въздържат от въздействие спрямо нея. Т.е. то е призната и гарантирана от закона възможност на едно лице да владее, ползва и се разпорежда фактически и юридически с определена вещ и да иска от всички останали лица да се въздържат от въздействие по отношение на нея - владението, ползването и разпореждането са елементи от съдържанието на правото на собственика. От собственика зависи кога, как и дали ще ги упражнява. Той може да е лишен от някои или дори от всички правомощия и въпреки това си остава собственик. Право на владение е правото на собственика да упражнява фактическата власт върху веща, да я държи и да си служи с нея. Правото на ползване е правна възможност на собственика да извлича полезните свойства на вещта, той

може да придобива и доходите от своята вещ като плодове, прираст от добитък, а също и граждански плодове. Правото на разпореждане е възможността на собственика да установява всякакви правоотношения по повод на своята вещ, да я ипотекира, залага, да учредява вещни права върху нея, да сключва облигационни договори, да я отдава под наем или в заем.

В случая безспорно са налице договорни отношения по отношение на дружеството-жалбоподател спрямо проверявания обект, т.е. то е придобило една част от правото на собственост, а именно: да стопанисва обекта (да го ползва), но собствеността не е негова, т.е. не е налице промяна в собствеността по отношение на обекта. Безспорно е, че правото на ползване е вещно право, което включва и владението на имота, но няма нищо общо с промяна на собствеността.

Т.е. наемното отношение е облигационно отношение, по силата на което едната страна се задължава да предостави за ползване определено имуществено благо на другата страна за определено време срещу заплащане на определена цена. Наемните отношения са облигационни – те нямат транслативен (вещно-прехвърлителен) ефект и имат относително действие. В този ред на мисли следва да се отбележи, че вещно-прехвърлителен ефект няма и регистрацията на ЕСФП в НАП.

Ето защо НП следва да бъде отменено като съставено в противоречие с материалния закон.

2. На следващо място настоящата инстанция намира, че при издаване на НП е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, което обусловя формалната му отмяна.

От събраните по делото доказателства се установява, че срещу дружеството-жалбоподател на една и съща дата – 12.08.2022 година са издадени две НП с еднакъв номер – 654771-F648794, но с различно съдържание по отношение на стр. 3 и стр. 4 от същото. Едното НП е приложено към преписката, а друго е връчено на дружеството-жалбоподател.

С двете НП са наложени Имуществени санкции в различни размери. Отделно от това на стр. 3 в две НП са посочени различни нарушения.

Установява се също, че двете еднакви по номер и датата на издаване НП са издадени въз основа на един АУАН.

От страна на наказващия орган липсват каквито и да е изявления, доводи и съображения относно наличието на две идентични по номер и дата на издаване, но разминаващи се по съдържанието на стр. 3 и стр. 4 НП.

При това положение се очертава следния спорен въпрос: при издадени две НП с различно съдържание досежно стр. 3 и стр. 4, но същевременно са с една и съща дата, с един и същ номер и с един и същ нарушител, по отношение на кой от двата Акта следва да бъде извършена от Съда проверка за неговата законосъобразност, съответно кой от двата Акта е автентичният. Наличието на две еднакви по номер и дата на издаване НП, но визиращи различни размери на наложената Имуществена санкция пречатства и осъществяването на съдебния контрол, доколкото остава неясно каква всъщност е действителната воля на АНО досежно размера на санкцията.

От друга страна така констатираното разминаване безспорно нарушава правото на защита на наказаното дружество, което в крайна сметка е поставено в невъзможност да разбере каква точно по размер Имуществена санкция му е била наложена, т.е. срещу какво следва да се защитава.

По изложените доводи, касаещи допуснати процесуални нарушения и само на това самостоятелно основание (извън посоченото в т. 1, касаещо материалната незаконосъобразност) обжалваното НП като незаконосъобразно следва да се отмени.

Независимо от изложеното в случай че не се приеме горния извод, то Съдът излага следните съображения:

Обжалваното НП и АУАН, въз основа на който е издадено, биха били законосъобразни от формална, процесуалноправна страна. Спазени биха били предвидената форма и процесуален ред, като констатиращият и санкционният актове биха имали необходимите реквизити и минимално изискуемо съдържание. Самото нарушение, Съдът би приел, че е описано точно и ясно, както словесно, така и с посочване на правната му квалификация. Съдържанието на АУАН и НП при описание на процесното деяние би било идентично. Действително в АУАН не е посочена датата на раждане на свидетеля Б., но този реквизит следва да е наличен в Акта с оглед идентификацията и конкретизацията на посоченото лице. Предвид факта, че са посочени коректно, точно и ясно трите й имена, както адреса по местоработата ѝ, би било налице пълно индивидуализиране на посоченото

лице и не би бил наличен проблем с неговата индивидуализация. От друга страна констатираният пропуск не би представлявал съществено процесуално нарушение, тъй като съгласно правната теория и константната съдебна практика, съществено е това нарушение на административнопроизводствените правила, което е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. такова нарушение, недопускането на което е можело да доведе до друго разрешение на поставения пред административния орган въпрос, което в настоящия случай не би било налице (ето защо Съдът не би възприел наведеното от адвокат Г. възражение в Писмените ѝ бележки). По изложените Съображения Съдът не би приел, че е допуснато съществено процесуално нарушение предвид факта, че в АУАН е посочено, че може да се направи възражение в 3-дневен срок вместо правилното: 7-дневен и тъй като в Приложението към АУАН е посочен верния срок за подаване на възражение. При издаването на Акта и НП биха били спазени предвидените от разпоредбите на ал. 1 (, тъй като деянието и дееца са установени при проверката на дата 03.04.2022 година, а АУАН е съставен в рамките на 3-месечния срок, считано от датата на проверката) и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове. Предвид изложеното биха липсвали предпоставки за отмяна на процесуално основание поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение от категорията на съществените такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице.

Правилна би била и дадената от АНО материалноправна квалификация на извършеното нарушение. Текстът на чл. 118, ал. 4, т. 1 от ЗДДС гласи, че Министерът на финансите издава Наредба, с която се определят условията, редът и начинът за одобряване или отмяна на типа, за въвеждане/извеждане във/от експлоатация, регистрация/дeregистрация, отчитане, съхраняване на документи, издавани от/във връзка с ФУ и интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност. На основание чл. 118, ал. 4, т. 1 от ЗДДС е издадена цитираната Наредба, която в чл. 16а, ал. 4 сочи, че органите на НАП и БИМ извършват проверка в обекта в 7-дневен срок от датата на регистрация на ЕСФП в НАП в случаите на ... обект, в който има смяна на собственост, като за извършената проверка се съставя Протокол, екземпляр от който се съхранява в обекта. При този вариант на разсъждение Съдът би приел, че административното нарушение е доказано. По тези

съображения Съдът би приел наведеното в Жалбата възражение за липса на извършено нарушение за неоснователно.

Деянието би било съставомерно от обективна страна, като с оглед обстоятелството, че е ангажирана административнонаказателната отговорност на ЕООД, доколкото се касае за обективна отговорност, не следва да се обсъжда въпроса за субективната страна на деянието. Т.е. наведеното в Жалбата възражение, касаещо липса на субективния елемент от състава на нарушението би било неоснователно.

Досежно приложението на чл. 28 от ЗАНН - съгласно Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 година по тълк.н.д.№ 1/2005 година на ВКС, преценката „маловажност на случая” подлежи на съдебен контрол. В неговия обхват се включва и проверка за законосъобразност на преценката на чл. 28 от ЗАНН. Преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретния случай като маловажен по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, е изразена изрично от АНО. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не би съставлявало процесуално нарушение. От друга страна, съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на административно нарушение, процесното деяние не би разкрило обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не би съставлявало маловажен случай. Поради това биха липсвали предпоставки за преквалифициране на нарушението като маловажно, респ. за приложението на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от Допълнителната разпоредба на ЗАНН и в този смисъл Съдът би приел преценката на АНО по чл. 28 от ЗАНН за съответстваща на закона.

Наредба № Н-18 от 13.12.2006 година е издадена на основание чл. 118, ал. 4 от ЗДДС, поради което правилно за нарушаване на чл. 16а, ал. 4 от същата би била приложена санкционната норма на чл. 185, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗДДС, тъй като е установено, че в случая нарушението не води до неотразяване на приходи (, който извод е идентичен и в двете приложения по делото НП).

Действително не е посочена конкретната хипотеза на чл. 185, ал. 2 от ЗДДС, отнасяща се до настоящия случай, а именно: изречение второ, но Съдът би приел, че в НП е направено достатъчно ясно описание на нарушението и фактическите обстоятелства, при които е извършено, поради

което не би се стигнало до неразбиране от страна на лицето за какво го санкционират, съответно не би било нарушено по никакъв начин правото на лицето да организира и осъществи защитата си в пълен обем. Отделно от това е налице препращане към ал. 1 на чл. 185 от ЗДДС.

В случай, че се приеме, че е наложена Имуществена санкция в размер на 500 лв., то Съдът би приел, че административното наказание е правилно и законосъобразно определено както по вида си, така и по размер, индивидуализиран в предвидения от закона минимален такъв. Правна възможност за намаляване на наложеното административно наказание не би съществувала, предвид факта, че административната санкция е определена в минималния размер, поради което по пряк аргумент от закона би липсвало основание за определянето ѝ под този минимум. Така наложеното наказание Съдът би намерил за справедливо и съответстващо на извършеното нарушение, както и за правилно с оглед постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание.

В случай, че се приеме, че е наложена Имуществена санкция в размер на 3 000 лв., то Съдът би приел, че правилно адвокат Г. в Писмените си бележки иска изменение на размера, тъй като неправилно е приложена санкцията по чл. 185, ал. 2 от ЗДДС и следва да се приложи санкцията, предвидена за случаите, когато деянието не води до неотразяване на приходи – втората хипотеза, предвидена в същата норма, която препраща към размера на санкциите, предвидени по ал. 1 от същата норма. Т.е. би следвало да се наложи Имуществена санкция в размер от 500 лв. – минималният размер, при предвидени граници от 500 лв. – 2 000 лв. за юридическите лица, тъй като нарушението е извършено за първи път, както изрично е посочено в НП. Отделно от това съобразявайки обстоятелството, че при издаване на НП АНО е определил наказание в минимален размер, както и при липсата на обстоятелства, отегчаващи отговорността на дружеството-нарушител, Съдебният състав би намерил, че адекватно на извършеното нарушение е определяне на наказание в минимален размер, а именно: 500 лв., в какъвто смисъл би следвало да се измени НП. В случая не би била налице процесуална пречка да бъде процедирано по този начин, тъй като не се променят фактите, срещу които се защитава дружеството-жалбоподател и правото му на защита не би било нарушено. При установяване, че няма неотразяване на приходи, на санкционираното лице следва да бъде наложен свързания с това по-нисък размер на санкцията. Районният съд следва да се съобрази с разпоредбата на чл. 337, ал. 1, т. 2 от НПК, приложима във връзка с чл. 84 на ЗАНН, според която може да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо престъпление, в случая нарушение. Така редуцираното наказание Съдът би намерил за справедливо и съответстващо на извършеното нарушение, както и за правилно с оглед постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание.

Изложената фактическа обстановка би се установила от писмените доказателства и от показанията на разпитаните в съдебно заседание,

проведено на 24.10.2022 година свидетели – В. П. Е. и К. Г. Б.. Съдът би кредитирал тези свидетелски показания като достоверни и би ценил същите при формиране на фактическите и правните си изводи. С правна преценка за достоверност, Съдът би кредитирал и писмените доказателства, приложени в АНП, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, които не се оспориха от която и да е от страните в процеса. Същите биха се ценили по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство. Съдът би кредитирал и допълнително представените доказателства по изложените съображения.

По разноските:

По делото се констатираха действително направени разноски от страна на жалбоподателя в размер на 600 лв. за адвокатски хонорар съобразно представените Договор за правна защита и съдействие и Списък на разноските и от страна на АНО – 80 лв. за юрисконсулство възнаграждение.

Съгласно разпоредбата на чл. 63 д, ал. 1 от ЗАНН в производствата пред районния и административния съд страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато Съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, се възстановяват от Бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. От изложеното следва, че в полза на жалбоподателя действително следва да бъдат присъдени разноските за адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 144 от АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК. В случая е представен Договор за правна защита и съдействие, видно от които е заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 600 лв. Основанието по чл. 78, ал. 5 от ГПК за намаляне размера на заплатеното адвокатско възнаграждение се свежда до преценка за съотношението на цената на адвокатска защита и фактическата и правна сложност на делото. В този ред на мисли е основателно искането на АНО, направено на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК, за намаляне размера на адвокатския хонорар, заплатен от дружеството-жалбоподател. Посочената разпоредба от ГПК препраща към чл. 36 от Закона за адвокатурата (ЗА). Според чл. 36 от ЗА, размерът на възнаграждението се определя в Договор

между адвоката и клиента. Този размер трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. В конкретния случай предвид факта, че не е ясно дали е наложена Имуществена санкция в размер на 3 000 лв. или на 500 лв., Съдът приема този размер, който е по-благоприятен за дружеството-жалбоподател само с оглед определяне на дължимите разноси – а именно: 3 000 лв. Според така направената препратка към Наредба № 1 от 09.07.2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минималният (нормативният) размер, определен в чл. 18, ал. 2, вр.чл. 7, ал. 2, т. 2 в тази точка е 440 лв. Не е налице правна и фактическа сложност на делото, работата на адвоката по това дело се състои в явяване в едно съдебно заседание, написване на Жалба и представяне на приложенията към нея и на Писмените бележки, т.е. налице е несъответствие между размера на възнаграждението и усилията на защитата при упражняване на процесуалните права и Съдът счита, че в съответствие с т. 3 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 година, постановено по тълкувателно дело № 6 по описа за 2012 година на ОС на Гражданска и Търговска колегия на ВКС, следва да намали подлежащо на присъждане адвокатско възнаграждение поради прекомерност по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК до размер от 440 лв. Фактът, че дружеството-жалбоподател се представляваше по делото от двама адвокати не променя горните изводи на Съда.

Доколкото преди изменението на чл. 63 от ЗАНН, исканията за разноси са се разглеждали по реда на ЗОДОВ и се е прилагал чл. 205 от АПК, по аргумент от който за разноските, направени от жалбоподателите при обжалване на НП, издадени от органите на НАП, е отговаряла Агенцията, а не поделението ѝ (доколкото само Агенцията е юридическо лице), Съдът намира, че следва да осъди именно НАП да заплати направените в настоящото производство разноси за адвокатско възнаграждение на жалбоподателя.

В случай на потвърждаване на НП (, т.е. в случай, че се приеме, че наложената Имуществена санкция е 500 лв.) искането за разноси от страна на жалбоподателя би било неоснователно, респ. искането за присъждане на разноси на АНО би било частично основателно до размера от 80 лв. За да определи този размер, Съдът би се съобразил с фактическата и правна

сложност на делото, както и с развитието на производството – работата на юрисконсултите се състоеше в явяване в едно съдебно заседание и представяне на доказателства и Писмена защита. Този извод на Съда не би се променил предвид факта, че АНО по делото се представляваше от двама юрисконсулти. За разликата до пълния претендиран размер от 150 лв. искането би следвало да бъде отхвърлено.

В случай на изменение на НП досежно размера на санкцията (, т.е. в случай, че се приеме, че наложената Имуществена санкция е 3 000 лв.) искането за разноси от страна на дружеството-жалбоподател би било частично основателно до размера от 73.33 лв. при приложението на чл. 78, ал. 5 от ГПК, респ. искането за присъждане на разноси на АНО би било частично основателно до размера от 13.33 лв. при определено възнаграждение в размер на 80 лв., съобразен с фактическата и правна сложност на делото, както и с развитието на производството – работата на юрисконсултите се състоеше в явяване в едно съдебно заседание и представяне на доказателства и Писмена защита. Този извод на Съда не би се променил предвид факта, че АНО по делото се представляваше от двама юрисконсулти; или по компенсация би следвало АНО да бъде осъден да заплати на дружеството-жалбоподател разноси в размер на 60 лв.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1, вр.ал. 2, т. 1, вр.ал. 3, т. 1 и т. 2 и чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП № 654771-F648794 от 12.08.2022 година на Началник на Отдел „Оперативни дейности” – Пловдив в Дирекция „Оперативни дейности” в Главна дирекция „Фискален контрол” в ЦУ на НАП, с което на „Фани-Дани-Вестин-Димитър Димитров” ЕООД с ЕИК 205926299, със седалище и адрес на управление: град Свиленград, ул.„Парижка комуна” № 7а, област Хасково, представлявано от управителя Димитър Василев Димитров, за нарушение на Наредба № Н-18 от 13.12.2006 година, вр.чл. 118, ал. 4, т. 1 от ЗДДС, е наложено административно наказание „Имуществена санкция”.

На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, ОСЪЖДА НАП с адрес: град София, ул.„Дондуков” № 52, ДА ЗАПЛАТИ на „Фани-Дани-Вестин-Димитър Димитров” ЕООД с ЕИК 205926299, със седалище и адрес на управление:

град Свиленград, ул.„Парижка комуна” № 7а, област Хасково, представлявано от управителя Димитър Василев Димитров, сумата от 440 лв., представляваща част от извършени от последното разноси за адвокатско възнаграждение по АНД № 630/2022 година на Районен съд – Свиленград, като ОТХВЪРЛЯ искането за разликата от 440 лв. до 600 лв.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на Началник на Отдел „Оперативни дейности” – Пловдив в Дирекция „Оперативни дейности” в Главна дирекция „Фискален контрол” в ЦУ на НАП, за присъждане на разноси по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от получаване на Съобщението за изготвянето му с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____